

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

สังคมสมัยก่อนนั้นให้ความสนใจอยู่เพียงแต่การคุกคามทางเพศในชีวิตจริง กระทำต่อเนื้อตัวร่างกายเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นการคุกคามทางเพศโดยการกระทำ คำพูด หรือการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมทางเพศ จึงได้มีการตรากฎหมายต่างๆออกมาลงโทษผู้กระทำเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำที่เป็นการคุกคามทางเพศเหล่านี้และยังเป็นการคุ้มครองผู้ถูกกระทำอีกด้วย โดยได้ตราไว้ในประมวลกฎหมายอาญาในหมวดความผิดเกี่ยวกับเพศ

อย่างไรก็ตามสังคมปัจจุบันมีเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิตมากยิ่งขึ้นถึงแม้ว่าจะสร้างความสะดวกสบายในการติดต่อสื่อสาร หรือติดตามข่าวสารต่างๆได้อย่างรวดเร็ว แต่ก็มีข้อเสียอยู่หลายประการ โดยจะเห็นได้ว่าการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วนั้นเป็นเหตุให้การคิด การไตร่ตรอง การวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆก่อนทำการโพสต์ลงโซเชียลมีเดียของผู้ใช้งานลดลง ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎีทางกฎหมาย และ มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียจากประเทศสหรัฐอเมริกา แคลิฟอร์เนีย เครือรัฐออสเตรเลีย สาธารณรัฐอินเดีย และ สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ พบว่าแต่ละประเทศได้มีการบัญญัติด้วยกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียไว้อย่างหลากหลาย มีทั้งส่วนที่คล้ายคลึงกันและส่วนที่แตกต่างกันตามแต่สภาพสังคมของแต่ละประเทศ รวมไปถึงการกำหนดมาตรการการลงโทษของแต่ละประเทศก็มีความหนักเบาแตกต่างกันอีกด้วย ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงขอเสนอบทสรุปและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษา และสามารถนำมาปรับใช้เป็นแนวทางที่เหมาะสมกับสังคมประเทศไทยในการกำหนดมาตรการทางกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศดังนี้

การคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียถือเป็นเรื่องใหม่ที่หลายประเทศทั่วโลกให้ความสนใจ เนื่องจากเป็นเรื่องใกล้ตัว ความไร้พรหมแดนของโซเชียลมีเดียทำให้นักคนทุกคนที่สามารถเข้าถึงโซเชียล

มีเดียสามารถเป็นผู้กระทำผิดและอาจกลายเป็นเหยื่อได้ทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว อีกทั้งการเป็นผู้กระทำ ความผิดหรือเหยื่อนั้น ไม่มีการจำกัดเพศและอายุอีกด้วย ผู้วิจัยเห็นได้ว่าหากยังคงปล่อยปละละเลย เรื่องการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียต่อไปอาจกลายเป็นปัญหาใหญ่ในสังคมในภาคหน้าได้

สังคมไทยในปัจจุบันได้หันมาสนใจเรื่องการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียมากยิ่งขึ้น ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 77 ที่กำหนดให้กฎหมายต้องมี เพียงเท่าที่จำเป็น ซึ่งขณะนี้สังคมได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก เนื่องจากเทคโนโลยีได้เข้ามามี ส่วนในการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมไทย และปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งคือการคุกคามทางเพศใน โซเชียลมีเดีย ซึ่งเมื่อผู้วิจัยได้ค้นคว้าหาข้อมูลมาแล้วนั้นพบว่ากฎหมายในประเทศไทยไม่ว่าจะเป็น ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2560 และพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ พ.ศ. 2562 เห็น ว่ายังไม่มียกกฎหมายใดที่บัญญัติขึ้นเพื่อป้องกันหรือปราบปรามการกระทำความผิดฐานคุกคามทาง เพศผู้อื่นในโซเชียลมีเดีย หรือบัญญัติบทลงโทษผู้กระทำความผิดในความผิดดังกล่าวไว้เป็นการเฉพาะ เนื่องจากเหตุผลความเป็นไปได้หลายประการ เช่น สภาพสังคมที่ยังไม่ให้ความสำคัญกับเรื่อง ดังกล่าวเท่าไรนัก มักมีแนวความคิดว่าเป็นเรื่องที่สามารถนำมาสร้างเป็นมุขตลกขบขันได้ อีกทั้ง การคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย นั้นไม่มีการคุกคามที่เกิดขึ้นกับเนื้อตัวร่างกายของเหยื่อจึงไม่ทำ ให้เกิดความเสียหายที่เห็นประจักษ์จากภายนอก อย่างไรก็ตามเมื่อเกิดการคุกคามทางเพศในโซเชียล มีเดียขึ้น กฎหมายของประเทศไทยทำได้เพียงนำมาตรา 397 ประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นเพียง บทบัญญัติที่เป็นความผิดหลุโทษมาปรับใช้ในการลงโทษเท่านั้นแต่จำนวนผู้ถูกคุกคามทางเพศใน โซเชียลมีเดียยังคงมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้เขียนจึงเห็นว่า การลงโทษสถานเบาไม่สามารถ แก้ไขปัญหาดังกล่าวได้

เมื่อเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย ของไทยและต่างประเทศแล้วพบว่า ประเทศไทยไม่มีการบัญญัติถึงเรื่องการคุกคามทางเพศใน โซเชียลมีเดียไว้เป็นการเฉพาะ อีกทั้งเมื่อเกิดการคุกคามทางเพศขึ้น จะนำเอามาตรา 397 ประมวล กฎหมายอาญา ซึ่งเป็นบทบัญญัติโทษสถานเบา มาปรับใช้บังคับแต่ยังคงมีการคุกคามทางเพศใน โซเชียลมีเดียเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเห็นได้ว่าตัวบทกฎหมายที่เป็นโทษสถานเบาและไม่ได้บัญญัติถึง ปัญหาดังกล่าวไว้เป็นการเฉพาะของไทยนั้นไม่สามารถแก้ไขปัญหาคือการคุกคามทางเพศในโซเชียล มีเดียได้ แตกต่างจากมาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศ ที่มีการบัญญัติกฎหมายกล่าวถึงเรื่อง การคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียไว้อย่างหลากหลาย อีกทั้งยังมีการจัดทำบริการทางอินเทอร์เน็ต เพื่อให้เหยื่อผู้ถูกคุกคามทางเพศสามารถแจ้งเหตุ ให้คำปรึกษา และเข้ารับการรักษาพยาบาลจิตใจได้ ซึ่งเป็นการร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหาระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ที่มีตัวบทกฎหมายกำหนดให้ตั้งหน่วยงานขึ้นมาเพื่อดูแลปัญหาเรื่องนี้ โดยเฉพาะ รวมไปถึงหน่วยงานภาครัฐที่สนับสนุนให้มีนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ เข้าไปในสถานศึกษา หรือสถานที่อื่นๆ เพื่อให้ความรู้แก่บุคคลให้ทราบถึงผลร้ายของการคุกคามทางเพศผู้อื่นในโซเซียลมีเดีย และให้ความช่วยเหลือเหยื่อผู้ถูกคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียอีกด้วย หรือแม้แต่สาธารณรัฐอินเดียซึ่งแม้จะเป็นประเทศที่มีกฎหมายเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียที่มีเนื้อความในตัวของบทที่เคร่งครัด การกำหนดบทลงโทษที่รุนแรงแต่การบังคับใช้กลับไม่มีประสิทธิภาพเนื่องมาจากสภาพสังคม รวมไปถึงความเชื่อของคนในสังคมยังคงไม่ปรับเปลี่ยนไปตามกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าประเทศไทยสมควรมีบทบัญญัติทางกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียไว้เป็นการเฉพาะ บัญญัติบทกำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิดอย่างเหมาะสม จัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาดูแลเรื่องการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียและให้มีการจัดทำเว็บไซต์เพื่อรับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดีย รวมถึงให้คำปรึกษาทางกฎหมาย รับฟังปัญหาและให้คำแนะนำเหยื่อผู้ถูกคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดีย รวมไปถึงจัดโครงการให้ความรู้ถึงการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียรวมถึงผลร้ายจากการกระทำดังกล่าวตามสถานที่ต่างๆเช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย สื่อต่างๆ เพื่อให้สังคมตระหนักถึงความร้ายแรงของการกระทำดังกล่าว อีกทั้งยังเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้ที่ไม่เคยกระทำความผิดทราบถึงผลร้ายจากการกระทำนั้นและเลือกที่จะไม่กระทำความผิด รวมไปถึงการให้ความรู้ในเรือนจำเพื่อป้องกันและปราบปรามไม่ให้เกิดการกระทำผิดซ้ำอีก การบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศไว้เป็นการเฉพาะและกำหนดบทลงโทษอย่างเหมาะสม เป็นไปเพื่อแก้ไขปัญหา รวมถึงให้กฎหมายสามารถเข้ามาควบคุมความสงบเรียบร้อยของสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้คนในสังคมประเทศไทยได้อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่านอกจากการบัญญัติตัวบทกฎหมายขึ้นมาเป็นการเฉพาะ รวมไปถึงการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมแล้ว ยังต้องมีการแก้ไขความคิด การดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมให้ตระหนักถึงเรื่องการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียควบคู่กันไปด้วย เพราะแม้ตัวบทกฎหมายจะบัญญัติไว้ครอบคลุมเหมาะสมมากเพียงใดแต่หากสภาพสังคมไม่เปลี่ยนแปลงตามก็ไม่อาจบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

ตามประเด็นปัญหาที่ได้กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และได้แบ่งข้อเสนอออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ เสนอให้ประเทศไทยมีกฎหมายหรือมาตรการทางกฎหมายที่บัญญัติว่าด้วยการ

คุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียเป็นการเฉพาะ และ เสนอให้มีบทกำหนดโทษที่เหมาะสมแก่ผู้ประ
 ทำความผิดฐานคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย ดังนี้

5.2.1 เสนอให้ประเทศไทยมีกฎหมายหรือมาตรการทางกฎหมายที่บัญญัติว่าด้วยการคุกคาม
 ทางเพศในโซเชียลมีเดียเป็นการเฉพาะ ผู้วิจัยเห็นสมควรเพิ่มเติมตัวบทกฎหมายในประมวล
 กฎหมายอาญาในส่วนการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ให้มีการบัญญัติถึงการกระทำความผิดฐาน
 คุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย ดังนี้

“ มาตรา 1 ในประมวลกฎหมายนี้ ...

(19) ‘เครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์’ หมายถึงแต่ไม่จำกัดเพียงโทรศัพท์ที่บ้าน
 โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ กล้องถ่ายรูป เครื่องบันทึกวิดีโอ โทรสาร เพจเจอร์ เครื่องช่วยงาน
 ดิจิทัลส่วนบุคคล และอุปกรณ์อื่นใดซึ่งสามารถส่งลายเซ็น สัญญาณ ข้อความ รูปภาพ เสียง หรือ
 ข้อมูล หรืออุปกรณ์อื่นใดที่มีลักษณะการใช้งานในลักษณะเดียวกัน

(20) ‘การคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย’ หมายถึง การกระทำความดังต่อไปนี้

(ก) การติดตามผู้อื่นทางไซเบอร์ คือการกระทำที่ผู้กระทำความผิดประสงค์กระทำต่อ
 ตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของตนเอง และได้กระทำการติดตามผู้
 นั้นหนึ่งครั้ง หรือมากกว่าหนึ่งครั้ง โดยอาจกระทำการใดๆดังต่อไปนี้ หรือในลักษณะเดียวกัน ผู้นั้น
 มีความผิดฐานติดตามผู้อื่นทางไซเบอร์

(i) ติดตามการใช้อินเทอร์เน็ตของผู้อื่น

(ii) พยายามติดต่อบุคคลอื่นซ้ำๆ ในทุกวิถีทางผ่านเครื่องมือสื่อสาร
 อิเล็กทรอนิกส์

(ข) การส่งข้อความตัวอักษร ข้อความเสียง รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดที่ปรากฏ
 ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายซึ่งวิญญูชนคาดหมายได้ว่าเป็นที่ลับหรือการแสดงท่าทางทางเพศของ
 ตนเองให้แก่ผู้อื่นโดยที่ผู้นั้นมีได้ยินยอม ไม่ว่าจะเป็นการส่งในพื้นที่สาธารณะหรือพื้นที่ส่วนบุคคล

(ค) การแอบถ่ายรูป ภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดที่ปรากฏส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย
 ส่วนบุคคลซึ่งวิญญูชนคาดหมายได้ว่าเป็นที่ลับหรือการแสดงท่าทางทางเพศของผู้อื่นโดยที่ผู้นั้นมีได้
 ยินยอม

(ง) การแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดปรากฏส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายส่วน
 บุคคลซึ่งวิญญูชนคาดหมายได้ว่าเป็นที่ลับหรือการแสดงท่าทางทางเพศของผู้อื่นโดยที่ผู้นั้นมีได้
 ยินยอม

(จ) การแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดของผู้อื่นโดยใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมทางเพศไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม

(ฉ) การตัดต่อรูปภาพ วิดีโอ หรือสิ่งอื่นใดโดยปรากฏท่าทางทางยั่วยวน หรือมีการกระทำทางเพศ หรือการกระทำอื่นใดในลักษณะเดียวกัน โดยกระทำผ่านเครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อสนองความต้องการทางเพศของตนเองหรือผู้อื่น

(21) ‘ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายส่วนบุคคล’ หมายความว่าถึง ส่วนของอวัยวะสืบพันธุ์ ทวารหนัก และในกรณีที่ผู้ถูกกระทำเป็นหญิงให้หมายรวมถึงส่วนของหน้าอก ส่วนใต้เนินอก ส่วนราวมซึ่งไร้การปกปิด ”

การกำหนดเพิ่มเติมนิยามข้างต้นนี้ผู้วิจัยเห็นว่าจะสามารถทำให้ประชาชนทราบอย่างชัดเจนเป็นลายลักษณ์อักษรว่าการกระทำใดบ้างที่เป็นการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดีย โดยผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก มาตรา 653m ประมวลกฎหมายอาญามลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Penal Code) ในส่วนคำนิยามของคำว่า ‘เครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์’

มาตรา 647 (j) (C) ประมวลกฎหมายอาญามลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Penal Code) ในส่วนคำนิยามของคำว่า ‘ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายส่วนบุคคล’

มาตรา 359B พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา(การติดตาม) ค.ศ. 1999 (Criminal Code (Stalking) Amendment Act 1999) ของเครือรัฐออสเตรเลียในส่วนคำนิยามของคำว่า ‘การติดตามผู้อื่นทางไซเบอร์’ และ

มาตรา 11 พระราชบัญญัติเพื่อคุ้มครองการคุกคามทางเพศในเด็ก (Protection of Children From Sexual Offenses Act) ของสาธารณรัฐอินเดีย ในส่วนของการกำหนดการกระทำที่เป็นการ ‘คุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดีย’ และ

มาตรา 2 ประกอบ มาตรา 2-D มาตรา 3, B-1 พระราชบัญญัติต่อต้านการกลั่นแกล้ง ค.ศ. 2013 (The Anti-Bullying Act of 2013 (RA 10627)) ของสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ที่บัญญัติให้นิยามการคุกคามทางเพศไว้อย่างชัดเจนและให้ครอบคลุมไปถึงการกระทำโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ การบัญญัติเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศจำแนกเป็นประเภทเพื่อกำหนดรายละเอียดองค์ประกอบของการกระทำ เจตนาของผู้กระทำ และผลของการกระทำ

“ มาตรา 287/3 ผู้ใดกระทำความผิดฐานคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียโดยการติดตามผู้อื่นทางไซเบอร์ ผู้กระทำต้องระวางโทษ...

การกระทำตามวรรคก่อน ไม่รวมไปถึงการกระทำดังต่อไปนี้

- (1) กระทำตามอำนาจทางกฎหมาย หรือดำเนินการตามพระราชบัญญัติ หรือการกระทำเพื่อจุดประสงค์ตามที่กฎหมายกำหนด
- (2) กระทำเพื่อยืนยันข้อเท็จจริงอื่นในข้อพิพาทสาธารณะ หรือปัญหาที่สังคมให้ความสนใจ
- (3) กระทำเพื่อจุดประสงค์ในการป้องกันหรือตรวจสอบอาชญากรรม และผู้กระทำได้กระทำไปตามหน้าที่รับผิดชอบในการป้องกันและตรวจสอบอาชญากรรมที่ได้รับมอบหมายจากรัฐ
- (4) การกระทำที่คาดหมายได้โดยการร่วมมือของบุคคลสำหรับการค้าขาย ธุรกิจ หรือการประกอบอาชีพโดยชอบด้วยกฎหมาย
- (5) การกระทำที่คาดหมายได้ของบุคคลในการรับหรือให้ข้อมูล ซึ่งบุคคลนั้นสามารถกระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ”

การติดตามผู้อื่นทางไซเบอร์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (Cyberstalking) นั้นนอกจากจะเป็นการคุกคามพื้นที่ส่วนบุคคลของผู้อื่นแล้ว ยังเป็นการคุกคามทางเพศได้อีกด้วย การเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการติดตามผู้อื่นทางไซเบอร์นี้ ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก มาตรา 359D พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา(การติดตาม) ค.ศ. 1999 (Criminal Code (Stalking) Amendment Act 1999) ของเครือรัฐออสเตรเลีย โดยกล่าวถึงข้อยกเว้นของการกระทำที่ไม่ถือว่าเป็นการติดตามโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และ

ประมวลกฎหมายอาญาสาธารณรัฐอินเดีย แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ.2013 (The India Penal Code Amended 2013) มาตรา 354D (ii) และ มาตรา 354D วรรคสอง (i) ของสาธารณรัฐอินเดีย ที่กล่าวถึงข้อยกเว้นของการกระทำที่ไม่ถือว่าเป็นการติดตามโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

“ มาตรา 287/4 ผู้ใดส่งข้อความตัวอักษร รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเพศของตนเองหรือของผู้อื่นโดยผู้รับมิได้ยินยอม ไม่ว่าจะใช้ภาษาทางตรงหรือทางอ้อม และไม่ว่าจะส่งทางพื้นที่ส่วนบุคคลหรือพื้นที่สาธารณะ โดยกระทำผ่านทางเครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ ผู้นั้นมีความผิดฐานคุกคามทางเพศในไซเบอร์อินเดีย ต้องระวางโทษ... ”

มาตรานี้จะกล่าวถึงการส่งข้อความไม่เหมาะสมทางเพศ (Sexting) โดยการส่งข้อความ รูปภาพ วิดีโอ ทางพื้นที่ส่วนเมสเสจเจอร์ อีเมลล์ โดยผู้ที่ได้รับสื่อเหล่านั้น ไม่ได้ให้ความยินยอม รวมไปถึงการคอมเมนต์ หรือโพสต์ผ่านบัญชีโซเชียลมีเดียที่เจ้าของอนุญาตให้แพร่ต่อได้โดยใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมทางเพศ เป็นการกระทำที่พบเจอได้มากในสังคมไทย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรบัญญัติไว้เป็นความผิดฐานคุกคามทางเพศในไซเบอร์อินเดีย โดยได้แนวคิดมาจากมาตรา 354A (ii) และ (iii)

ประมวลกฎหมายอาญาสาธารณรัฐอินเดีย แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ.2013 (The India Penal Code Amended 2013)

“ มาตรา 287/5 ผู้ใดเจตนาเผยแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดของผู้อื่นซึ่งแม้บุคคลในรูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดจะเป็นผู้แพร่สื่อเหล่านั้นเองโดยเปิดให้เป็นโพสต์สาธารณะหรือยินยอมให้แพร่ต่อได้ หากผู้ใดทำการแพร่โพสต์นั้นต่อโดยใช้ถ้อยคำอันไม่เหมาะสมทางเพศไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ผู้นั้นมีความผิดฐานคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดีย ต้องระวางโทษ...

ผู้ใดเจตนาเผยแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดซึ่งแสดงส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายซึ่งวิญญูชนคาดหมายได้ว่าเป็นส่วนลับหรือสิ่งที่จะบ่งตัวตนของบุคคล หรือภาพถ่ายของบุคคลซึ่งเป็นการแสดงท่าทางการมีเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์ทางปาก การมีเพศสัมพันธ์แบบสอดใส่ หรือการแสดงท่าทางในการสำนึกความใคร่ด้วยตัวเอง ของบุคคลผู้กระทำ หรือบุคคลผู้ร่วมกระทำได้กระทำภายในสภาพแวดล้อมที่ซึ่งบุคคลในรูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดที่บุคคลนั้นยินยอมให้ถ่ายคาดหมายได้ว่ารูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดเหล่านั้นถูกจัดเก็บไว้เป็นการส่วนตัว ซึ่งผู้กระทำการเผยแพร่ทราบหรือควรทราบว่าการเผยแพร่ภาพถ่ายเหล่านั้นจะทำให้ผู้ที่อยู่ในภาพรู้สึก เจ็บปวด และทรมานจิตใจ ต้องระวางโทษ...

ผู้กระทำตามวรรคสอง หากบุคคลนั้นมิได้ยินยอมให้ถ่าย และได้กระทำภายในสภาพแวดล้อมที่บุคคลในรูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดนั้นคาดหมายได้ว่าไม่มีบุคคลใดสามารถมองเห็น ต้องระวางโทษ...

ผู้กระทำความผิดตามวรรคสองและวรรคสาม ได้ทำการเผยแพร่ภาพถ่ายนั้นกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือ เจตนาให้บุคคลอื่นเผยแพร่ภาพถ่ายนั้นต่อ ต้องระวางโทษ ...

การกระทำความผิดฐานแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นๆที่เป็นการไปเปลือยโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น มีพักต้องสนใจว่าผู้กระทำได้ทำการแพร่สื่อดังกล่าวไปในพื้นที่ที่สาธารณชนสามารถเข้าถึงได้หรือไม่ ”

มาตรานี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 กรณีคือ

กรณีแรกการแพร่ภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดของผู้อื่นที่ผู้นั้นอนุญาตให้แพร่ต่อได้โดยใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมทางเพศ เช่น เจ้าของภาพโพสต์ภาพตนเองใส่ชุดว่ายน้ำและเปิดโพสต์สาธารณะให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้ามาคอมเมนต์และแพร่ต่อได้ หากมีผู้คอมเมนต์ หรือแพร่ภาพดังกล่าวโดยใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมทางเพศไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ผู้นั้นกระทำความผิดตามมาตรา

287/5 วรรคหนึ่ง อย่างไรก็ตามภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดในวรรคหนึ่งนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นเป็นภาพ วิดีโอ หรือสื่อที่เป็นการ ไปเปลือยก็ได้

กรณีที่สอง การแพร่ภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นๆที่เป็นการ ไปเปลือยโดยไม่ได้รับอนุญาต กรณีที่เกิดขึ้นมักจะเป็นการแชร์รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดในช่องทางออนไลน์โดยอาจจำกัด จำนวนผู้ที่สามารถเข้าถึงได้ หรือ ช่องทางที่สาธารณชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ ซึ่งไม่ว่าจะได้ กระทำการแพร่สื่อดังกล่าวไปในช่องทางใดก็อาจก่อให้เกิดความเสียหายได้ทั้งสิ้น สามารถแบ่งได้ เป็นสองกรณีย่อย ได้แก่

ข้อความในวรรคสองคือการเผยแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดโดยที่ผู้ถูกถ่ายยินยอมให้ ถ่ายแต่ไม่ได้ยินยอมให้แพร่ต่อ

ส่วนในวรรคสามจะเป็นกรณีที่ผู้กระทำการเผยแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดโดยที่ผู้ถูกถ่าย ไม่ยินยอมให้ถ่ายตั้งแต่แรก

การเพิ่มเติมบทบัญญัตินี้ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก มาตรา 647 (j) (4) ประมวลกฎหมายอาญา มลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Penal Code) ในส่วนของการเผยแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดที่ ไม่ว่าผู้ถ่ายจะยินยอมให้ถ่ายหรือไม่ก็ตามแต่ผู้ถ่ายนั้น ไม่ยินยอมให้แพร่ต่อ และ

มาตรา 354C ประมวลกฎหมายอาญาสาธารณรัฐอินเดีย แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ.2013 (The India Penal Code Amended 2013) ในส่วนของการเผยแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดในสภาพแวดล้อม ที่ผู้ถูกถ่ายสามารถคาดหมายได้ว่าจะไม่มีผู้ใดมองเห็นได้ กล่าวคือในพื้นที่ส่วนบุคคล

“ มาตรา 287/6 บุคคลใดกระทำการซ่อนกล้องพกพา กล้องถ่ายภาพเคลื่อนที่ไหว หรือกล้อง ถ่ายรูปประเภทอื่นใดในการบันทึกวิดีโอ บันทึกภาพยนตร์ ถ่ายภาพ หรือทำการบันทึกอื่นใดโดยใช้ เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่บันทึก ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายส่วนบุคคล หรือส่วนอื่นใดอันแสดงถึง สิ่งที่ระบุตัวตนของบุคคลนั้นภายใต้เสื้อผ้าของผู้อื่นโดยผู้นั้นอาจอยู่ในสภาพเปลือย หรือ มี เครื่องนุ่งห่มเพียงเล็กน้อย โดยมีประสงค์ในการดูส่วนใดของร่างกายภายใต้เสื้อผ้าของผู้อื่นโดย ปราศจากความยินยอมหรือการรับรู้ของบุคคลนั้น เพื่อที่จะกระตุ้น ดึงดูดอารมณ์ทางเพศ หรือ ตอบสนองพึงพอใจทางกิเลสตัณหาหรือความต้องการทางเพศของผู้นั้น และได้กระทำการในพื้นที่ ส่วนตัวของผู้ถูกคุกคามภายใต้สภาพแวดล้อมซึ่งผู้ถูกคุกคามคาดหมายได้ว่าเป็นที่ส่วนบุคคลที่ สามารถเข้าถึงได้เฉพาะผู้ที่ได้รับอนุญาต ผู้นั้นมีความผิดฐานแอบถ่ายผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษ...

‘สิ่งที่ระบุตัวตน’ หมายถึง สิ่งที่สามารถบ่งชี้รูปพรรณ หรือบ่งชี้ให้ทราบว่าเป็นผู้ใด โดยไม่ พักต้องให้ผู้นั้นยืนยันว่าสิ่งที่ระบุตัวตนนั้นสามารถระบุตัวตนของตนได้หรือไม่ ”

การแอบถ่ายผู้อื่นซึ่งแสดงให้เห็นส่วนลับหรือพฤติกรรมทางเพศโดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นสิ่งที่สามารถพบเจอได้บ่อยครั้งในสังคม การเพิ่มเติมบทบัญญัตินี้ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก มาตรา 647 (j) (2) ประมวลกฎหมายอาญามลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Penal Code) ในส่วนการชอนกกล้อง แอบถ่ายโดยมีเจตนากระตุ้น คึงคู่อารมณ์ทางเพศ หรือตอบสนองความต้องการทางเพศของตน และ

มาตรา(3) (A) ประมวลกฎหมายอาญามลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Penal Code) ในส่วนการชอนกกล้อง แอบถ่าย โดยมีเจตนาคุกคามส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายส่วนบุคคล และ

มาตรา 354C ประมวลกฎหมายอาญาสาธารณรัฐอินเดีย แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ.2013 (The India Penal Code Amended 2013) ในส่วนของการแอบถ่ายผู้อื่นในสถานที่ส่วนบุคคลที่เป็นสภาพแวดล้อมซึ่งผู้ถูกคุกคามคาดหมายได้ว่าเป็นที่ส่วนบุคคลที่สามารถเข้าถึงได้เฉพาะผู้ที่ได้รับอนุญาต

“ มาตรา 287/7 ผู้ใดกระทำการโดยใช้โทรศัพท์ ข้อความตัวอักษร จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือโพสต์ต่างๆในสื่อออนไลน์ โดยมีเจตนาข่มขู่ว่าจะฆ่า จะทำร้ายบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือจะทำให้เกิดความเสียหายทางทรัพย์สิน และผู้กระทำมีเจตนาให้บุคคลอื่นกลัวว่าการข่มขู่จะถูกกระทำขึ้นจริงหากไม่กระทำการใดๆในทางเพศซึ่งผู้นั้นไม่มีการผูกพันในทางกฎหมายให้ต้องกระทำ

ผู้กระทำต้องระวางโทษ... ”

การข่มขู่ คุกคามผู้อื่นเพื่อสนองความต้องการทางเพศของตนเองหรือผู้อื่น โดยมีขอบ คือการกระทำที่เป็นการข่มขู่ว่าจะฆ่า จะทำร้ายผู้ถูกข่มขู่หรือบุคคลอื่น หรือทำให้ผู้นั้นได้รับเสียหายในทางทรัพย์สิน เพื่อให้ได้ไปซึ่งประโยชน์ทางเพศของตนเอง

การเพิ่มเติมบทบัญญัตินี้ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก มาตรา 474.15 ประมวลกฎหมายอาญา ค.ศ.1995 (Criminal Code Act 1995) ของเครือรัฐออสเตรเลีย ในส่วนการข่มขู่ว่าจะฆ่าหรือทำร้ายบุคคลหนึ่ง หรือทำให้เสียหายในทางทรัพย์สินหากไม่กระทำตามที่ตนต้องการ และ

มาตรา503 ประมวลกฎหมายอาญาสาธารณรัฐอินเดีย แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ.2013 (The India Penal Code Amended 2013) ในส่วนการข่มขู่ให้ผู้อื่นกระทำการใดที่ผู้นั้น ไม่มีการผูกพันในทางกฎหมายให้ต้องกระทำ

“ มาตรา 287/8 ให้รัฐจัดตั้งหน่วยงานพิเศษขึ้นมาเพื่อให้เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก ในการรับคำร้องเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศโดยกระทำการผ่านโซเชียลมีเดีย จัดงานเพื่อให้ความรู้ถึงการกระทำที่เป็นการคุกคามทางเพศ รับฟังและช่วยเหลือเยียวยาผู้ถูกคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย และให้หน่วยสอบสวนอาชญากรรมทางไซเบอร์ ศูนย์ประสานงาน นักจิตวิทยา นักสังคม

สงเคราะห์ หรือหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมกับหน่วยงานพิเศษนั้นตามความเหมาะสมและความต้องการของหน่วยงาน ”

ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาเพื่อจัดการปัญหาการคุกคามทางเพศใน โขเซียลมีเดียไว้เป็นการเฉพาะจะเป็นผลดีต่อเหยื่อผู้ถูกคุกคามทางเพศให้ได้รับคำปรึกษา และเยียวยาสภาพจิตใจ อีกทั้งยังช่วยให้ความรู้เกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว ซึ่งน่าจะช่วยให้มีผู้กระทำผิดน้อยลง หรือไม่กลับมากระทำซ้ำอีกได้ การเพิ่มเติมบทบัญญัตินี้ โดยผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก มาตรา 13 พระราชบัญญัติพื้นที่ปลอดภัย (Safe Spaces Act) ของสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

5.2.2 เสนอให้มีบทกำหนดโทษที่เหมาะสมแก่ผู้กระทำความผิดฐานคุกคามทางเพศใน โขเซียลมีเดีย เนื่องจากในบางกรณีผู้กระทำไม่ทราบว่ากระทำของตนเป็นความผิด หรือบทกำหนดโทษสถานเบาและบางกรณีการกำหนดโทษสถานเดียวไม่สามารถทำให้ผู้กระทำรู้สึกเจ็บปวดและอาจกลับมากระทำซ้ำอีกได้ ผู้วิจัยจึงได้เสนอให้มีการกำหนดโทษตามความผิดฐานคุกคามทางเพศใน โขเซียลมีเดีย ดังนี้

“ มาตรา 287/3 ผู้ใดกระทำความผิดฐานคุกคามทางเพศใน โขเซียลมีเดียโดยการติดตามผู้อื่นทางโซเชียล ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท ในการกระทำความผิดครั้งแรก และระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท ในการกระทำความผิดซ้ำตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป

ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หากได้กระทำความผิดโดยฝ่าฝืนคำสั่งห้ามหรือข้อกำหนดที่ออกโดยศาล

(5) การกระทำที่คาดหมายได้ของบุคคลในการรับหรือให้ข้อมูล ซึ่งบุคคลนั้นสามารถกระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ”

การกำหนดบทลงโทษตามมาตรานี้ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก มาตรา 359E พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา(การติดตาม) ค.ศ. 1999 (Criminal Code (Stalking) Amendment Act 1999) แห่งเครือรัฐออสเตรเลีย ในส่วนการกำหนดโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีหากกระทำความผิดโดยฝ่าฝืนคำสั่งห้ามหรือข้อกำหนดที่ออกโดยศาล และ

มาตรา 354D (2) ประมวลกฎหมายอาญาสาธารณรัฐอินเดีย แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ.2013 (The India Penal Code Amended 2013) ในส่วนการกำหนดโทษจำคุกไม่เกินสามปีในการกระทำความผิดครั้ง และจำคุกไม่เกินห้าปีสำหรับการกระทำผิดซ้ำ และ

มาตรา 14 พระราชบัญญัติพื้นที่ปลอดภัย (Safe Space Act (RA. 11313)) ของสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ในส่วนตัวตราค่าปรับ โดยผู้วิจัยได้ทำการปรับลดเพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับการกระทำผิด

“ มาตรา 287/4 ผู้ใดส่งข้อความตัวอักษร รูปภาพ วิดีโอ หรือสิ่งอื่นใดที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเพศของตนเองหรือของผู้อื่นโดยผู้รับมิได้ยินยอม... ต้องระวางโทษจำคุกเป็นระยะเวลาหนึ่งปีขึ้นไปแต่ไม่เกินสามปี หรือระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ”

การกำหนดบทลงโทษตามมาตรานี้ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก มาตรา 354A (2) ประมวลกฎหมายอาญาสาธารณรัฐอินเดีย แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ.2013 (The India Penal Code Amended 2013) ในส่วนของการกำหนดโทษจำคุก และ

มาตรา 14 พระราชบัญญัติพื้นที่ปลอดภัย (Safe Spaces Act (RA. 11313)) แห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ในส่วนของการกำหนดค่าปรับ

“ มาตรา 287/5 ผู้ใดเจตนาเผยแพร่รูปถ่าย วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดของผู้อื่นซึ่งแม้บุคคลในรูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดจะเป็นผู้แพร่สื่อตนเองโดยเปิดให้เป็นโพสต์สาธารณะหรือยินยอมให้แพร่ต่อได้ หากผู้ใดทำการแพร่โพสต์นั้นต่อโดยใช้ถ้อยคำอันไม่เหมาะสมทางเพศไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ผู้นั้นมีความผิดฐานคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดีย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดเจตนาเผยแพร่รูปถ่าย วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดซึ่งแสดงส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายซึ่งวิญญูชนคาดหมายได้ว่าเป็นส่วนลับหรือสิ่งที่ระบุตัวตนของบุคคล หรือภาพถ่ายของบุคคลซึ่งเป็นการแสดงท่าทางการมีเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์ทางปาก การมีเพศสัมพันธ์แบบสอดใส่ หรือการแสดงท่าทางในการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง ของบุคคลผู้กระทำ หรือบุคคลผู้ร่วมกระทำได้กระทำภายในสภาพแวดล้อมที่ซึ่งบุคคลในรูปถ่าย วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดที่บุคคลนั้นยินยอมให้ถ่ายคาดหมายได้ว่ารูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดเหล่านั้นถูกจัดเก็บไว้เป็นการส่วนตัว ซึ่งผู้กระทำการเผยแพร่ทราบหรือควรทราบว่า การเผยแพร่ภาพเหล่านั้นจะทำให้ผู้ที่อยู่ในภาพรู้สึก เจ็บปวด และทรมานจิตใจ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไปแต่ไม่เกินสามปี หรือระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้กระทำตามวรรคสอง หากบุคคลนั้นมิได้ยินยอมให้ถ่าย และได้กระทำภายในสภาพแวดล้อมซึ่งบุคคลในรูปถ่าย วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดนั้นคาดหมายได้ว่าไม่มีบุคคลใดสามารถมองเห็น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีขึ้นไปแต่ไม่เกินห้าปี หรือระวางโทษปรับไม่เกินเจ็ดหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้กระทำความผิดตามวรรคสองและวรรคสาม ได้ทำการเผยแพร่ภาพถ่ายนั้นกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือ เจตนาให้บุคคลอื่นเผยแพร่ภาพถ่ายนั้นต่อ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปแต่ไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

การกระทำความผิดฐานแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นๆที่เป็นการไปเปลี่ยนโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น มิพักต้องสนใจว่าผู้กระทำได้ทำการแพร่สื่อดังกล่าวไปในพื้นที่ที่สาธารณชนสามารถเข้าถึงได้หรือไม่ ”

การกำหนดบทลงโทษจำคุกตามมาตรานี้ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก มาตรา 66E และ มาตรา 67A พระราชบัญญัติข้อมูลทางเทคโนโลยี ค.ศ. 2000 แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติข้อมูลทางเทคโนโลยี ค.ศ. 2008 (The Information Technology Act, 2000 as amended by the Information Technology Act, 2008.) ของสาธารณรัฐอินเดีย และ

มาตรา 14 พระราชบัญญัติพื้นที่ปลอดภัย (Safe Spaces Act (RA. 11313)) แห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ในส่วนของการกำหนดค่าปรับ

“ มาตรา 287/6 บุคคลใดกระทำการช้อนกล้องพกพา กล้องถ่ายภาพเคลื่อนไหว หรือกล้องถ่ายรูปประเภทอื่นใดในการบันทึกวิดีโอ บันทึกภาพยนตร์ ถ่ายภาพ หรือทำการบันทึกอื่นใดโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นส่วนตัว หรือส่วนอื่นใดอันแสดงถึงสิ่งที่จะระบุตัวตนของบุคคลนั้น ภายใต้เสื้อผ้าของผู้อื่น... ต้องระวางโทษจำคุกหนึ่งปีขึ้นไปแต่ไม่เกินสองปี และระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาทในการกระทำความผิดครั้งแรก และต้องระวางโทษจำคุกสองปีขึ้นไปแต่ไม่เกินสี่ปี และระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาทในการกระทำความผิดซ้ำตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป ”

การกำหนดบทลงโทษตามมาตรานี้ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก มาตรา 354C ประมวลกฎหมายอาญาสาธารณรัฐอินเดีย แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ.2013 (The India Penal Code Amended 2013) ในส่วน of โทษจำคุกทั้งการกระทำความผิดครั้งแรกและการกระทำความผิดซ้ำ และ

มาตรา 14 พระราชบัญญัติพื้นที่ปลอดภัย (Safe Spaces Act) แห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ในส่วนของการกำหนดโทษปรับ

“ มาตรา 287/7 ผู้ใดกระทำการโดยใช้โทรศัพท์ ข้อความตัวอักษร จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือโพสต์ต่างๆในสื่อออนไลน์ โดยมีเจตนาข่มขู่จะฆ่า จะทำร้ายบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือจะทำ

ให้เกิดความเสียหายทางทรัพย์สิน หากผู้ถูกข่มขู่ไม่กระทำการใดๆในทางเพศซึ่งผู้นั้นไม่มีการผูกพันในทางกฎหมายให้ต้องกระทำ และผู้กระทำมีเจตนาให้บุคคลอื่นกลัวว่าการข่มขู่นั้นจะถูกกระทำขึ้นจริง

ผู้กระทำได้ระวางโทษจำคุกสองปีแต่ไม่เกินห้าปี และระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท ในกรณีข่มขู่จะทำร้ายหรือข่มขู่ว่าจะทำให้เกิดความเสียหายทางทรัพย์สิน และต้องระวางโทษจำคุกห้าปีแต่ไม่เกินสิบปี และระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทในกรณีข่มขู่จะทำร้าย ”

การกำหนดบทลงโทษตามมาตรานี้ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก มาตรา 474.15 ประมวลกฎหมายอาญา ค.ศ.1995 (Criminal Code Act 1995) แห่งเครือรัฐออสเตรเลีย ในส่วนการกำหนดโทษจำคุกของผู้ที่ข่มขู่ว่าจะฆ่า ทำร้าย หรือทำให้ทรัพย์สินเสียหาย และ

มาตรา 506 และ มาตรา 507 ประมวลกฎหมายอาญาสาธารณรัฐอินเดีย แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ. 2013 (The India Penal Code Amended 2013) ในส่วนการกำหนดโทษจำคุกของผู้ที่ข่มขู่ให้ผู้อื่นหวาดกลัวไม่ว่าจะข่มขู่โดยเปิดเผยตัวหรือไม่เปิดเผยตัว และ

มาตรา 14 พระราชบัญญัติพื้นที่ปลอดภัย (Safe Spaces Act) แห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ในส่วนการกำหนดโทษปรับ